

D ů v o d y:

Podle § 231 ex. ř. odst. 2 ex. ř. musí se ten, kdo s odporem byl odkázán na pořad práva, vykázati v jednom měsíci po tom, co rozvrhové usnesení bylo doručeno, že již zahájil sporné řízení, jehož jest třeba k vyřízení odporu, jinak usnesení rozvrhové k návrhu každého oprávněného odporem dotčeného bude provedeno nehledíc k odporu. Z povahy věci plyne, že v případě, kde byl proti rozhodnutí o odkázání na pořad práva podán rekurs, počíná se měsíční lhůta teprve dnem doručení usnesení o rekursu neb dovolacího rekursu, neboť dokud je možné vyřízení odporu pořadím stolic v exekučním řízení, nelze na účastníku podávším odpor žádati, by zároveň zahájil spor, jenž by se stal na-prosto bezpředmětným, kdyby jeho rekursu bylo v řízení exekučním vyhověno (srov. Sb. n. s. čís. 7697 a rozh. býv. víd. nejv. soudu z 1. srpna 1906 čís. 13040 J. Bl. 1906/44). Podala-li tedy stěžovatelka rekurs proti odkázání na pořad práva, prodloužila se tím samočinně lhůta podle tohoto ustanovení tak, že ji nebylo počítati od doručení rozvrhového usnesení, nýbrž teprve od doručení usnesení rekursního soudu, a vyslovil-li první soud usnesením ze dne 7. října 1935 tento následek podání rekursu, nešlo ve skutečnosti o prodloužení zákonné lhůty soudním usnesením, jež by bylo arcíť podle § 58 ex. ř. nepřípustné, nýbrž o zjištění, že prodloužení nastalo podáním rekursu proti odkázání na pořad práva. Důvod, z něhož rekursní soud změnil usnesení prvního soudu, tudíž neobstojí.

Čís. 14866.

Předpis čl. 49 obch. zák. platí jen pro obchodní cestující, kteří cestují po přespolních místech a jsou oprávněni uzavíratí obchody, nikoliv však pro místního zástupce, třebas místo jeho činnosti jest vzdáleno od sídla podniku principálůva.

Oprávnění místního zástupce jest posuzovati podle čl. 47 obch. zák.

(Rozh. ze dne 15. ledna 1936, Rv I 291/34.)

Proti žalobě na zaplacení pohledávky za objednané a dodané zboží namítla žalovaná, že pohledávku tu již zaplatila zástupci žalobkyně M-ovi, o němž se domnívala, že má plnou moc k inkasu a to tím spíše, že jí odevzdal nekvitovaný účet žalobkyně touto mu zasláný. P r v ý s o u d žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d žalobě vyhověl. D ů v o d y Procesní soud považuje agenta žalobkyně M-ého jenom proto za oprávněného přijímatí placení, že to sám o sobě tvrdil a že sám účet předložil. M-ý neměl však plnou moc k uzavírání obchodů a byl stále činným jen na témže místě. Podle toho nebyl M-ý cestujícím ve smyslu poslední věty čl. 49 obch. zák. a rozsah jeho plné moci nemůže proto býti posuzován podle tohoto zákonného ustanovení, nýbrž jenom podle čl. 47 obch. zák. (Staub 1908 str. 299), podle něhož o obsahu plné moci ob-

chodního zmocněnce nerozhoduje udání tohoto zmocněnce, nýbrž jenom vůle principála, kterou lze odvoditi z vnějšího jeho chování. Než pouze z toho, že M-ému bylo nařízeno odevzdati účet, nelze podle § 863 obč. zák. usuzovati bezpečně na to, že byl také oprávněn k přijetí kupní ceny a k poskytnutí 5% rabatu. To nelze usuzovati ani proto, že nebyla k účtu připojena složenka. Vždyť účet, v kterém bylo vyhrazeno jenom skonto 2% a který byl splatný až po 60 dnech, nebyl nijak kvitován a nebylo tudíž důvodu, aby nehledě k předpisu čl. 51 obch. zák. se bez dalšího mělo za to, že jednatel, který předložil účet, je také oprávněn k přijímání peněz.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žalovaná uplatňovala zánik zažalované pohledávky následkem jejího zaplacení k rukám M-ého. Bylo proto její povinností, aby dokázala, že tento byl k inkasu pro žalobkyni oprávněn. Toto oprávnění M-ého k inkasu nelze vyvoditi z předpisu čl. 49 obch. zák., který platí pro obchodní cestující, kteří cestují na přespolních místech a jsou oprávněni uzavírat obchody, který však neplatí pro místního zástupce, který necestuje a jenž jest činným pouze na jednom místě, třeba vzdáleném od sídla podniku principála. Oprávnění takového místního zástupce jest posuzovati podle čl. 47 obch. zák. Jest tudíž k inkasu oprávněn, byl-li k tomu výslovně nebo mlčky zmocněn. Že M-ý byl místním zástupcem, vychází z dopisu žalobkyně ze dne 3. října 1931, ve kterém byl pověřen zastoupením žalobkyně ve V. P. a ze zjištění, že pro žalobkyni necestoval. Jmenovaný nebyl žalobkyní zmocněn k inkasu, ježto si podle dopisu ze dne 3. října 1931 vyhradila, že zákazníci mají platiti přímo žalobkyni; ale ani z toho, že žalobkyně zaslala nekvitovaný účet M-ému, který pak účet odevzdal žalované, nelze ještě vyvozovati, že žalobkyně dala způsobem každou pochybnost vylučujícím na jevo, že zomcňuje svého agenta k inkasu kupní ceny (srovnej čl. 51 obch. zák.), ježto zaslání nekvitovaného účtu zástupci mohlo se státi i k jinému účelu, než k účelu inkasnímu. Nebyl-li M-ý podle shora uvedených zákonných předpisů bez plné moci, udělené mu výslovně nebo aspoň mlčky, oprávněn k inkasu, neměla žalobkyně ani příčinu, aby upozornila žalovanou ještě zvláště na to, že M. nemá plné moci k inkasu, nýbrž bylo věci žalované, aby se před placením M-u přesvědčila o jeho inkasní plné moci.

Čís. 14867.

Příslušelo-li žalovanému podle žalobní žádosti právo volby mezi dvěma alternativně požadovanými plněními, nelze ho odsouditi nepodmínečně k jednomu z obou plnění.

(Rozh. ze dne 15. ledna 1936, Rv I 293/34.)